

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթերթ ՆՊԵՄԵՐ, 2010թ., N 11 (17)

«...ոչ միայն հացով կապրի մարդ, հապա այն ամեն խօսքով՝ որ Աստուծոյ բերնէն կելլէ»:

Մաթթեոս 4:4

Անդրադառնում ենք 2010թ. հոկտեմբերի 15-16-ի երիտասարդական համաժողովին

Սիրելիներ, թե՛ **Մատթ. 4:3** «...ոչ միայն հացով կ'ապրի մարդ, հապա այն ամեն խօսքով՝ որ Աստուծոյ բերնէն կ'ելլէ», և թե՛ **Բ Օրինաց 8:3** «...Տերը քեզ խոնարհեցուց, անօրեցուց և մանանայով կերակրեց, զոր ոչ դու և ոչ իմ ճանչնալիք և ոչ քու հայրերդ, քեզի իմացնելու համար թե ոչ միայն հացով կ'ապրի մարդ, հապա մարդը Տերոջը բերնէն ելած ամեն խօսքովը կ'ապրի» խոսքերում կարդում ենք միևնույն կարևոր միտքը, որ մարդը ոչ միայն հացով կապրի, հապա Աստծու բերանից ելած ամեն մի խոսքով:

Աստծու բերանից ելած ամեն մի խոսքը հաց է, և այդ հացը հավիտենական կյանքի համար է: Տեր Հիսուսը, խոսելով ճշմարիտ հավիտենական հացի մասին, հայտնում է այդ հացի խորհուրդը՝ ասելով, որ այդ հացը Ինքն է և Իր Խոսքը. «...Ես եմ կենաց հացը. ան որ ինձի կու գայ, երբեք պիտի չանօրենայ, և ան որ ինձի կը հաւատայ, պիտի չծարախ» (**Հովհ. 6:35**):

Աստված Իր Խոսքն ուղարկել է մեզ թե՛ մեր բժշկության, թե՛ մաքրության և թե՛ մեղքի կյանքից ազատագրության, սուրբ կյանք ապրելու, վերջին օրը հարություն առնելու ու հավիտենական կյանք ունենալու համար: Այսօր այդ խոսքերը կարող են մեր սրտերի մեջ ներգործել և Նրա կամքը կատարել, եթե հավատանք:

Մեզ համար այդ Կենաց Խոսքերը մեծ պարգև ու մեծ զանձ են: Աստծու ծրագրով է, որ մենք այս օրերի մեջ կարողացել ենք հավաքվել Նրա Կենաց Խոսքերը լսելու համար:

Երկրի վրա մարդկանց փորձելու համար պիտի գան փորձության ժամանակներ: Փորձության այդ դժվար ժամանակներում Աստծու Խոսքը կպահի

բոլոր նրանց, ովքեր կպահեն Նրա համբերության խոսքը. «Որովհետև իմ համբերութեան խօսքը պահեցիր, ես ալ քեզ պիտի պահեմ փորձութեան ժամանակ, որ պատրաստ է գալու բոլոր աշխարհի վրայ՝ երկրի երեսը բնակողները փորձելու համար» (**Հայտն.3:10**):

Երիտասարդներ, Աստված ձեզ պատրաստում է Իր Խոսքով, որովհետև այն մեզ տալիս է ուժ, զորություն, կարողություն ու լեցունություն, որպեսզի կարողանանք դիմակայել գալիք բոլոր փորձություններին ու որոգայթներին: Տիրոջ Խոսքն ունի մեծ ուժ, և ոչ մի ուժ չի կարող նրան հաղթել:

Հովսեփի կողքին չկար ուսուցիչ, չկար քարոզիչ, բայց նրա կողքին էր ամենակարող Աստված, որովհետև գրված է, որ Տերը Հովսեփի հետ էր, քանի որ նա հավատարիմ էր Աստծուն:

Ընտանեկան կյանքում հաջողությունը Տիրոջ Խոսքը պահելու մեջ է: Եթե ամուսնու և կնոջ համար բարձր է Աստծու Խոսքը, ապա այդ ընտանիքում կլինի Աստծու օրհնությունը, և երեխաները հնազանդ կլինեն ծնողներին:

Եկե՛ք քննենք մեր անձերը և հասկանանք, թե ինչպես պետք է կարողանանք հնազանդվել Տիրոջ կամքին ու Նրա ճշմարտությանը:

Աստծու ձեռքը չի կարճացել փրկելու համար, Նա սպասում է մեզ: Բոլորս Նրա ողորմության կարիքն ունենք, դրա համար եկե՛ք մոտենանք շնորհաց աթոռին և ողորմություն գտնենք: Եկե՛ք չարիամարիենք Տիրոջ ձեռքը, որովհետև միայն Նրա մոտ է հանգստությունը:

Աստծու և Հիսուս Քրիստոսի ծառա Մամիկոն Ղազարյան

ՈՉ ՄԻԱՅՆ ՀԱՅՈՎ ԿԱՊՐԻ ՄԱՐԴ

Միրելիներ, Աստված ամեն բան նպատակով է անում: Աստված մարդուն ստեղծելուց առաջ ուներ նպատակ: Աստված մարդուն, նաև ինձ ու քեզ Իր համար է ստեղծել: Նա նպատակ ունի մարդուն շնորհել Իր կյանքը, որպեսզի մարդն իր մեջ կրի աստվածային բնությունը և մեկ լինի Նրա հետ: Հիսուսն Իր քահանայապետական աղոթքում՝ **Հովհ. 17:21**-ում ասում է. «Որպեսզի զի ամենն ալ մեկ ըլլան, ինչպես դուն, ով Հայր, իմ մեջս՝ ու ես քու մեջդ, որպեսզի զի անոնք ալ մեր մեջ մեկ ըլլան...»: Աստծու նպատակը չի փոխվում, Նա մարդ չէ, որ Իր նպատակն ու Իր որոշումը փոխի: Աստված այդ նպատակն իրականացնելու համար մարդուն տվել է Իր Խոսքը: **Մատթ. 4:4**-ում կարդում ենք. «...Գրուած է թէ ոչ միայն հացով կ'ապրի մարդ, հապա այն ամէն խօսքով՝ որ Աստուծոյ բերնէն կ'ելլէ»: Ուստի մարդը պետք է ապրի Աստծու Խոսքով, որպեսզի մեկանա, մեկ լինի Աստծու հետ:

Եթե մարդն Աստծու հետ կենդանի շփում չունի, նա կապրի իր ցանկություններով, քանի որ մեղքի ցանկությունը մարդու կամքից զորավոր է: Պողոս առաքյալը գրում է. «Բանգի ոչ թէ բարին գոր կ'ուզեն, կ'ընեն, հապա չարը գոր չեն ուզեր, զայն կ'ընեն: Իսկ եթէ չուզած բանս կ'ընեն, ալ ոչ թէ ես կ'ընեն զանկա, հապա մեղքը՝ որ իմ ներսիդիս բնական է: Ուստի ես կը գտնեմ օրէնք մը, որ երբ բարին ընելը կամենամ, չարը իմ քովս է: Վասն զի ներսի մարդուն նայելով՝ Աստուծոյ օրէնքին կը համիմ. բայց ուրիշ օրէնք մը կը տեսնեմ իմ անդամներու մեջ, որ իմ մտքիս օրէնքին դեմ կը պատերազմի, և զիս գերի կ'ընէ մեղքի օրէնքին, որ իմ անդամներու մեջ է» (**Հռոմ. 7:19-23**):

Աստծուն միայն Հիսուս մարդն է լիարժեք ծառայում, միայն Նա է ամբողջությամբ մեկ եղել Հոր հետ: Հիսուս մարդն է մինչև խաչի վերջին տառապանքները հավատարիմ մնացել և ոչ մի վրիպում չի արել: Նա պիտի ապրի քո մեջ, որպեսզի դու էլ վրիպում չանես: Ամեն բան Աստծուց է, և Նրանով ենք ապրում այս աշխարհում: Սատանան արդեն մի քանի հազարամյակներ խաբում է, որ դու ստեղծված ես այս աշխարհի, մեղքի համար: Բայց Աստված քեզ ստեղծել է Իր Որդու համար, որպեսզի դու Աստծու որդի ու Քրիստոսի հարսը լինես: Աստծու Խոսքը պետք է հայտնվի քո հոգու աշխարհում, որպեսզի լույս ունենաս: Խոսքի հայտնությունը լույս է տալիս, այն կլուսավորի քեզ, և դու խորը կհասկանաս, որ ստեղծվել ես Աստծու համար: Դու, անցնելով հալածանքի ու փորձության միջով ու հոգևոր աճ ունենալով, կհասկանաս ու կհավատաս, որ պատկանում ես Աստծուն: Նա է այս տիեզերքի Տերը, Թագավորը: Աստված քեզ հավիտենության համար է ստեղծել: Սատանան քեզ չի կարողանա խաբել, եթե դու Աստծու Խոսքին հավատաս: Մենք ունենք հավատքի առաջնորդ, Ով ասում է՝ դու Իմն ես: Նա գնել է քեզ մեղքի գերությունից և ազատություն է տվել: Նա ուզում է քեզ օծել Իր հոգով ու Իր մոտ տանել:

Միրելիներ, Աստված մույն նպատակը ունի բոլորի համար, Նա քեզ չի առանձնացնում քարոզիչներից, մարգարեներից, բայց սատանան ասում է՝ դու շատ խեղճ ես, անտեսված, Նա քեզ չի ընդունի: «Տէրը բարի և ուղիղ է. անոր համար մեղադրանքներուն կը սորվեցնէ ճամբան» (**Մաղմու**

25:8): «Աստուած կ'ուզէ որ բոլոր մարդիկ փրկուին ու ճշմարտութիւնը ճանչնան» (**Ա Տիմոթէոս 2:4**): Ավետարանը բոլորի համար է, ոչ թէ ինչ-որ մեկի համար: Աստված կամեցել է, որ դու ծնվես, և այսօր դու կաս. եթե դու հավատաս Աստծու Խոսքին, Նա քո ապագայի հարցն էլ կլուծի: Աստված մեզ չի ստրկացնում, այլ ապրում է մարդու հետ և Իր փառքն է ցույց տալիս: Նա մեզ սրբացնում է և նմանեցնում Իր Որդուն: Մենք Հոր հետ Հիսուսով մեկ ենք: Նա ամբողջ աշխարհը ստեղծեց մեկ խոսքով, բայց քեզ հետ ապրելու համար մարդացավ: Աստծու հոգին ուզում է, որ քո ներսը դառնա Աստծու տուն: Մարմնիդ ցանկություններին հաղթելու համար դու այսօր պետք է նվաճես քո մարմինը: Եթե դու ապաշխարում ես, մկրտված ես, բարեգործ ես, դա դեռ չի նշանակում, որ մեկացել ես Աստծու հետ: Մենք պետք է հաղթենք մեր մարմնի ցանկություններին, որպեսզի մեկանանք Աստծու հետ: Դրա համար պետք է հազվեք հոգևոր հագուստը ու սպառազինվեք. «Ասոր համար ձեր վրայ առէք Աստուծոյ սպառազինութիւնը, որպէս զի կարող ըլլաք չարութեան օրը դէմ դնել, ու ամէն բանը լնցնելէ ետև՝ հաստատուն կայնիլ: Ուստի ձեր տեղը կայնեցէք, մեջբերնիդ ճշմարտութեամբ ամուրցնելով, ու արդարութեան զրահը հագնելով. ու ոտքերնուդ հագցնելով խաղաղութեան աւետարանին պատրաստութիւնը. և ամէն բանին վրայ հաւատքին վահանը առէք, որով կարող պիտի ըլլաք չարին ամէն կրակոտ նետերը մարել. և փրկութեան սաղավարտը առէք, ու Հոգիին սուրը՝ որ Աստուծոյ խօսքն է» (**Եփեսացիս 6:13-17**):

Աստծու հետ մեկանալու համար պետք է ապրենք Աստծու Խոսքով ու երբեք չխաբախենք այն: «Ձանք ըրէ քու անձդ ընտիր ցուցնել Աստուծոյ առջև, այնպիսի բանուոր մը ըլլալով որ պիտի չամչնայ, ճշմարտութեան խօսքը շիտակ բացատրելով» (**Բ Տիմոթ. 2:15**): Երբ մենք Աստծու Խոսքի վրա ինչ-որ բան ենք ավելացնում կամ պակասեցնում, այդ ժամանակ մենք խաբախում ենք այն: Աստված ասում է՝ զավակս, սա է ճշմարիտ կյանքը, բայց մենք խաբախում ենք Խոսքը, հարմարեցնում մեզ: Մեր զգացմունքներով Աստծու Խոսքը մեկնում ենք՝ չհասկանալով, որ Աստծու Խոսքը խաբախելը մահացու է: Ի՞նչն է պատճառը, որ մարդը քսան տարի Սուրբ Գիրք կարդալուց հետո դառնում է հպարտ մարդ և անում է այնպիսի չարություն, որն անհավատը չէր անի: Եթե դու ընդունել ես Աստծու Խոսքը որպես անխաբախ խոսք, ապա այն կքանդի քո միջի մեղքի բնությունը, սատանայի գործերը: «Ո՞վ է անիկա որ կը խօսի ու անոր խօսքը կատարուի, քանի որ Տէրը հրամայած չէ» (**Ողբ Երեմիա 3:37**): Եթե այսօր մեկը քեզ անարգում է, դու պետք է Տիրոջը հարցնես, թե ի՞նչն է պատճառը, և ոչ թէ զնաս այդ մարդու հետ հարաբերություններդ պարզելու: Քո նկատմամբ արդար կվարվեն, թե անարդար՝ դա Տերն է թույլ տվել:

Միրելի եղբայրությանը, հարգելի, բայց ձեր կյանքում հեղինակություն պետք է լինի Աստծու Խոսքը: Թո՛ղ որ այդ Խոսքը մտնի քո ներսը և անշարժ թագավորություն կառուցի: Հռոմեական կայսրությունը աշխարհի ամենահզոր ու դաժան կայսրությունն է եղել, բայց Հիսուսի երկու աշակերտները՝ Պետրոսը և Պողոսը, անշարժ թագավորությունը իրենց ներսում առած, զնացին և շարժեցին Հռոմեական

կայսրությունը: Գնացե՛ք Հիսուսի հետևից, Նրա Խոսքով ապրե՛ք նեղության, փորձության ժամանակ, և այդ Խոսքը ձեզ կյանք կտա: Եթե Տիրոջ մի խոսքն ամուր բռնես, այն քո մեջ կաճի և կազատի քեզ կոտորելից, մեղքից: Եթե դու Աստծու Խոսքը որպես գիր ես հասկանում, այն կվնասի թե՛ քեզ, թե՛ քո շրջապատին, բայց երբ հոգի ես հասկանում՝ Այն կյանք է տալիս: Հոգևոր մարդու համար թե՛ հացը, թե՛ ջուրը Աստծու Խոսքն է, որը նրա հոգին է կշտացնում և զորացնում է: «Ես քու խօսքերդ գտածիս պես՝ զանոնք կերայ, եւ քու խօսքդ իմ սրտիս ցնծութիւն և ուրախութիւն եղաւ. վասն զի քու անունդ իմ վրաս կոչուած է, Ով զորաց Տէր Աստուած» (Երեմիա 15:16): Եթե հավատացյալն Աստծու Խոսքը որպես ամենօրյա հաց չուտի, ստույգան հացը կուտի. «Ստութեան հացը մարդուն ախորժելի է.

բայց ետքը անոր բերանը խիճով պիտի լեցուի» (Առակաց 20:17): «Քանզի անոնք ամբարշտութեան հացը կ'ուտեն, ու անհրաւորեան գինին կը խմեն» (Առակաց 4:17):

Ուրեմն անհրաժեշտ է, որ մենք ամեն բանից առավել սիրենք Աստծու Խոսքը, կարդանք Սուրբ Գիրքը ամեն օր, որպեսզի Աստծու Խոսքով ապրելով աճենք մինչև վերջնական փրկություն: «Ուրեմն մեկդի ձգելով ամէն չարութիւնը ու ամէն խաբէութիւնը ու կեղծաւորութիւնները, և նախանձը ու ամէն չարախօսութիւնը, նորածին մանուկներու պէս բանական ու անխաբդախ կաթին փափաքեցէք, որպէս զի անով մեծնաք մինչև փրկութիւն (Ա Պետրոս 2:1-2): Ամեն:

Պավել Գրիգորյան
ավագ հովիվ

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԽՈՐՀՐԴԻ ՄԱՍԻՆ

«Աղօթք ըրէք նաև մեզի համար, որպէս զի Աստուած խօսքին դուռը բանայ մեզի Քրիստոսին խորհուրդը խօսելու, որու համար կապուած ալ եմ»:

Կողոսացիս 4:3

Աստծու Խոսքի դուռը բացվելը կամ չբացվելը կապված է Քրիստոսի խորհրդի հետ: Եթե որևէ մեկի սրտում Աստծու Խոսքն աճել է, արժեք ունի, խոսքի հայտնություն է տեղի ունեցել, ապա այս ամբողջ պրոցեսի վերջնական նպատակը բերում է Քրիստոսի խորհուրդը բացվելուն: Պողոս առաքյալի ներսում անհանգստություն կար. արդյոք Քրիստոսի խորհուրդը կհայտնվի՞ իր քարոզը լսողներին, թե՞ ոչ: Աստծու Խոսքից մեզ հայտնի է, որ Աստված սեր է: Սակայն շատ հաճախ առօրյա կյանքում մենք դժվարանում ենք տեսնել այդ սերը և հավատալ դրան, քանի որ մեր կյանքում բացակայում է Աստծու սիրո հայտնությունը:

Ես Աստծու Խոսքը լսել եմ 1968թ., սակայն առաջին անգամ Տիրոջ հետ հոգևոր լուրջ հանդիպում և արթնություն ունեցել եմ 1973 թ. օգոստոսի 20-ին: Այդ 5 տարիներն ինձ համար եղել են տանջանքի ու տառապանքի տարիներ, քանի որ ինձ համար անհայտ էր Աստծու սերը: «Բայց զայս կը գրուցեմ, որչափ ժամանակ որ ժառանգը տղայ է, ծառայէ տարբերութիւն մը չունի, թէև ամէնուն տերն է» (Գաղ. 4:1): Երբ մարդը Քրիստոսի խորհրդից տեղյակ չէ, նա հոգևոր մահուկ է և միայն Քրիստոս-կյանքի հայտնությունից հետո է աճում ու դառնում հոգևոր այր:

Աստծու Խոսքից մենք գիտենք, որ կան պատվիրաններ, կա Մովսեսի օրենք և կա Հիսուս Քրիստոսի կողմից խստացված օրենք՝ «մի՛ սպանիր», և՛ «եթե եղբորդ սրտիդ մեջ ատեցիր, ուրեմն մարդասպան ես»: Եվ մենք, գալով հավատքի՝ հասկանում ենք, որ եթե քրիստոնյա ենք, ուրեմն այս բոլոր օրենքները մեր գործնական կյանքում պետք է պահենք: Բայց կյանքը ցույց է տալիս, որ մենք միշտ պարտվում ենք՝ չնայած օրենքները պահելու մեր մեծ ցանկությանը: Սկզբում մեր նպատակն ու հոգևոր կյանքի առանցքը համարում ենք այդ օրենքը պահելը, փորձում ենք մեր ուժերով պահել այն և հանդիպում ենք բազում պարտությունների: Ի վերջո, հասկանալով, որ սեփական ուժերով անհնար է պահել Աստծու օրենքը, դիմում ենք Աստծուն՝ Նրանից խնդրելով ուժ, զորություն, որպեսզի հաղթենք մեր մեջ եղած նախանձին, չարությամբ և վերջապես, կատարենք օրենքի բոլոր կետերը: Նման դժվարին պահերին սատանան մեր ականջին փափսում է, որ եթե Աստված

սեր է, ապա ինչո՞ւ մեզ ձեռք չի մեկնում, մի՞թե Նա չի տեսնում մեր տանջանքն ու տառապանքը: Մենք ինքներս էլ շատ հաճախ կարող ենք խոստովանել, որ շուրթերով ասում ենք՝ Աստված սեր է, բայց մեր հոգու աշխարհում նույնպես դժգոհում ենք Աստծու «անտարբերությունից», կասկածում ենք Նրա սիրուն: Եվ քանի որ Աստծու սիրո հայտնությունը բացակայում է մեր կյանքում, մենք, չհասկանալով Ավետարանի էությունը, ինքներս հնարում ենք մեր օրենքներն ու ծրագրերը և մեր հասկացած ավետարանը վերագրում Աստծուն: Այդպիսի պարզ օրինակ տեսնում ենք ասորի Նեեմանի կյանքում (Դ Թագ. 5-րդ գլ.): Նեեմանը ցանկանում էր բժշկվել և ուներ իր պատկերացումը, թե Աստված ինչպես պետք է բժշկեր իրեն: Նրա պատկերացրածը, սակայն, Աստծու կամքի և ծրագրի հետ ոչ մի կապ չուներ: Մենք ևս նույն բանն ենք անում: Փոխանակ մեր միակ փափագը լինի մեր կյանքում Քրիստոսի խորհրդի հայտնությունը, և փոխանակ Աստծու ծրագրին ենթարկվենք՝ ենթադրում ենք, որ Աստծու ծրագիրը պետք է լինի այնպես, ինչպես մենք ենք պատկերացնում: Սակայն փա՛ռք Աստծուն, որ Նա, լինելով սեր, այնքան է սպասում, մինչև մենք հրաժարվում ենք Իր ծրագրի նկատմամբ մեր ունեցած պատկերացումներից:

Եվ երբ մարդը դեռ գտնվում է նման ծանր հոգեկան շրջապատույթի մեջ՝ Աստված ուղարկում է Իր Խոսքը. «Վասն զի Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհը, մինչև Իր միածին Որդին տուալ, որպէս զի ամէն ով որ Անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաւիտեանական կեանք ունենայ» (Հովհ. 3:16): Եվ հանկարծ լինում է երկնային խոսքի հայտնություն, և մեզ համար պարզ ու հասկանալի է դառնում, որ մենք մեղքին հաղթելու համար Աստծուց ոչ թե ուժ, զորություն պետք է խնդրենք, այլ պետք է խնդրենք Նրա Որդու կյանքը, Ում Աստված ուղարկեց աշխարհ՝ սիրելով մեզ: Ղուկաս 9:51-56-ում կարդում ենք, որ Հիսուսն աշակերտներին գործություն տվեց հիվանդներին բժշկելու և դևեր հանելու համար: Սակայն, երբ սամարացիները նրանց մերժեցին ու չընդունեցին, նրանք Տիրոջը խնդրեցին երկնքից կրակ իջեցնել և սպանել բոլորին: Հիսուսը նրանց հանդիմանելով պատասխանեց, որ թեև նրանք բժշկելու և հրաշքներ գործե-

լու գործություն ունեն, բայց նրանց հոգիներում Քրիստոս-կյանքի խորհուրդը բացված չէ: Եվ այստեղ է, որ լինում է Քրիստոս-կյանքի հայտնությունը. «Քանզի Քրիստոս Յիսուսով կենանքի հոգիին օրենքը զիս ազատեց մեղքի և մահուան օրենքէն» (Հռովմ. 8:2):

Քանի որ մենք Աստծուն լավ չենք ճանաչում, մեզ թվում է, թե մեզ մեղքից ու մահվան օրենքից ազատողը Աստծու գործությունն է: Շատ հետաքրքիր է, որ թեև Հիսուսը գիտեր սամարացի կնոջ վարքի մասին, սակայն նրա հետ խոսելիս (Հովհ. 4) նպատակ ուներ նրան տալ Կենաց ջուրը: Քրիստոսն ուզում է ոչ միայն սամարացի կնոջ, այլև մեզ համար բացել մարդկության հանդեպ Իր սերն ու Իր աշխարհի գալու նպատակը: Երբ մարդու կյանքում լինում է Քրիստոսի խորհրդի հայտնությունը, նա հասկանում է, որ Աստծու սերն արտահայտվում է նրանով, որ որպես Կյանք Իր Որդուն է տալիս մեզ: Եվ երբ մեզ թվում էր, թե մեղքի բոլոր կետերին հաղթելուց հետո այլևս ոչ մի պորբլեմ չի լինի և ամեն բան կընկնի իր տեղը՝ շատ էինք սխալվում, որովհետև մեր հոգու աշխարհում ամենալուրջ պորբլեմը ոչ թե ցուցակների, այլ աստվածային կյանքը ունենալու կամ չունենալու հարցն է: Երբ մեր կյանքում կատարվում է Աստծու սիրո հայտնությունը՝ մեր մեջ առաջանում է հավատք, որ Աստծու սերը չի փոխվում՝ անկախ մեր բոլոր պարտություններից, և ամեն խնդրողին Աստված տալիս է Կենաց ջուրը: Եվ երբ մենք այդ ամենը հասկանում ենք, մենք Աստծուց ոչ թե ցուցակները պահելու համար գործություն և ուժ ենք խնդրում, այլ մեր սիրտն ենք բաց անում Նրա մեծ սիրո առջև, որ Իր Որդուն մղեր է տալիս, որպեսզի Որդին ներս մտնի և լինի մեր Կյանքը: Սա շատ մեծ ու պատվական խոստում է, և թող Աստված մեզ օգնական լինի՝ հավատալու Իր մեծամեծ ու պատվական խոստումին: Փախչենք այս աշխարհի ապականությունից և աստվածային բնությանը հաղորդ լինենք:

Սիրելիներ, եկեղեցին երբեք էլ դեմ չի եղել գործյանը, թող Աստված օրհնի, որ ինչքան հնարավոր է շատ լինեն հրաշքներ, նշաններ, գործություններ: Բայց մենք Աստծու գործությունը պետք է տարբերենք աստվածային կյանքից: Չորությունն իր դերը ունի հոգևոր կյանքում, բայց միայն գործություններով առաջնորդվող մարդկանց երբեք չի հայտնվի Քրիստոսի խորհուրդը, Աստված վերջին օրը պիտի մերժի նրանց:

Երբ Քրիստոսի խորհուրդը բացվում է մեզ, մենք հասկանում ենք, որ Աստված գիտի, որ մենք մեղքի գերի ենք, ու տեսնում է մեր սրտի ցանկությունը:

Մի անգամ ես գրուցում էի մի 25-ամյա աղջկա հետ, ով գտնվում էր հուսահատության մեջ ու կանգնած էր ինքնասպանության շեմին: Երբ մենք գրուցում էինք, նա պատմում էր իր գործած արարքների, մեղքերի մասին ու դառնապես լալիս էր: Երկար խոսելուց հետո, երբ նա մի փոքր հանդարտեց և սպասում էր իմ պատասխանին, ես նրան ասացի. «Չէի պատկերացնում, որ դուք կարող եք այդքան սուտ խոսել»: Բույրիկը զարմացավ ու պատասխանեց, որ ինքը սուտ չի խոսում: Իսկ ես նրան ասացի. «Դուք մեծ բաներ չեք արել»: Նա պատասխանեց. «Ես մտածում էի, որ կարող

եմ խենթանալ, բայց, Հրայր եղբայր, երևի դուք կարծում եք, որ ես արդեն խենթացել եմ ու երևի մտածում եք, որ այդ բոլորը ես տեսել եմ երազում, կամ էլ հորինել եմ»: Իսկ ես ասացի, որ կա ևս մեկ տարբերակ, որ՝ «դու, քույրիկ, չես հավատում Աստծու Խոսքին»: Աստծու Խոսքն ասում է, որ եթե մենք զոջում ենք, ներողություն ենք խնդրում, գալիս ենք Տիրոջ առաջ, Աստված մեր մեղքերը ոչ միայն ներում, այլև ջնջում է: Եվ ես հարցրի այդ քույրիկին, թե արդյո՞ք ինքը հավատում է այս խոսքին, իր մեղքերը ներվա՞ծ են, թե՞ ոչ: Դավիթը, լինելով Հին Ուխտի մարդ, այս ամենը հասկանում էր: Սուրբ Գիրքը մեզ ասում է, որ ինչքան արևելքը արևմուտքից հեռու է, այնքան Աստված մեր զոջումից հետո մեզնից հեռացնում է մեր մեղքերը, եղածը չեղած է համարում: Եթե մեր մեղքերը նկարեն տեսախցիկով ու ներկայացնեն աշխարհային դատարանին, միգուցե մեզ մեղադրեն, բայց երկնային դատարանի առջև այն անգոր է, որովհետև Աստված Իր Որդու արյունով ջնջում է մեր մեղքերը: Եթե մույնիսկ աստանան հիշեցնի մեզ մեր մեղքերը, մենք պետք է հավատալով մերժենք այդ մտքերը և ընդունենք միակ ճշմարտությունը՝ Աստծու Խոսքը, իսկ այն ամենը, ինչը հակառակ է Աստծու Խոսքին՝ սուտ է:

Եվ երբ քույրիկը հավատալով ընդունեց այս ճշմարտությունը, լցվեց անպատմելի ուրախությամբ: Տեսնելով նրա հավատքը՝ ես կարծես մի պահ նախանձախնդիր եղա, որ նա ինձնից շատ հավատաց: Աստծու Խոսքի պարզ հայտնությունով նա հավատաց, որ իր կյանքում մեծ բան չի եղել, և գտավ հոգու բժշկություն:

Սիրելիներ, մեր հավատքի կյանքի այն ժամանակահատվածում, երբ մենք տառապում ենք, տանջվում ենք, գործություն ենք խնդրում Աստծուց՝ Նա, Իր սիրուց ելնելով, մեզ չի տալիս մեր խնդրածը, որովհետև եթե տա այդ գործությունը, և այդ գործությամբ մենք հաղթենք, հետո այդ ամենը մենք մեզ կվերագրենք: Աստված ժամանակ առ ժամանակ ողորմություն է անում՝ մի փոքր մեղմացնելով մեր վիճակը, բայց վերջիվերջո մենք մորից ընկնում ենք պարտությունների մեջ, մինչև որոշված ժամանակը գա և մեր մեջ լինի Խոսքի հայտնությունը: Ու երբ մենք հավատալով ընդունում ենք Որդուն, աստվածային բնությունը լցվում է մեր սրտի մեջ, և այդ կյանքը, որ Որդու մեջ է, հաղթում է մեղքին ու մահին: Սա Աստծու Խոսքի և Շնորհքի հայտնությունն է:

Սիրելի՛ ընթերցող, եթե դու դեռ չես եկել Աստծուն ու չես ճաշակել Աստծու սերը, հիշի՛ր. որքան էլ դու մեղավոր լինես, Աստված քեզ սիրում է ու քո կորուստը չի ուզում: Նա ուզում է, որ դու դառնաս Իրեն, ապաշխարես ու կյանք ունենաս: Հիշի՛ր, որ Աստծու Խոսքն ասում է. «Եթե մինչև երկրի ծայրերը չպրտված լինես և հոն քո ամբողջ սրտով, քո ամբողջ հոգով Աստված փնտրես՝ պիտի գտնես»:

Հավատա՛, որ երբ Հիսուսը հանդիպի քեզ, ոչ թե քո դատն է անելու, այլ՝ քո մեջ բնակվող մեղքի: Եվ փառք Աստծուն, որ Հիսուսն այսօր դեռ ոչ թե մեր դատավորն է, այլ մեր բժիշկը:

Հրայր Ամիրբեկյան
բարոգիչ

Հայաստանի ԱՀՔ եկեղեցու ծոմապահության օրերը

Հայաստանի ԱՀՔ եկեղեցու խորհուրդը հայտարարում է ծոմապահության օրեր՝
դեկտեմբերի 3, 4, 5, 24, 25, 26:

Ծոմապահության նպատակը մեր անձերի և ընտանիքների, եկեղեցու արթնությունն է:

ԾՈՄՍԱԳԱՀՈՒԹՅԱՆ ԿԱՐԵՎՈՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

ՀԱՎԱՏԱՑՅԱԼԻ ԿՅԱՆՔՈՒՄ

Բոլոր ժամանակներում Աստծու մարդիկ ծոմ են պահել: Ծոմը մարմինը զրկելու ճանապարհով մարմնավորը կոտրելու ու անձը խոնարհեցնելու միջոց է: Ծոմապահության առիթները կարող են տարբեր լինել՝ հոգևոր կյանքի արթնության, անձնական կյանքում ունեցած նեղությունների, ազգին սպառնացող վտանգի, կարևոր որոշումներ կայացնելու ու այլ դեպքերում:

Դպիրները և փարիսեցիները շատ ժամանակ ծոմի միջոցով խոնարհեցնելու փոխարեն կեղծավորների նման փորձում էին ցուցադրել ու բարձրացնել իրենց անձերը. «Ու երբ ծոմ կը պահեք, կեղծավորներուն պէս տրտումներես մի ըլլաք. քանզի իրենց երեսները կ'աւրեն որպէս զի մարդոց երևանա քէ ծոմ կը պահեն. ճշմարիտ կ'ըսես ձեզի, անոնք իրենց վարձքը առած կ'ըլլան» (Մատթ. 6:16):

Ծոմապահության աղոթքը վերաբերում է բոլորին՝ փոքրերին, մեծերին, երկրի բոլոր բնակիչներին, Տիրոջ պաշտոնը կատարող քահանաներին: Հովելի մարգարեությունում նկարագրվում է, թե ինչպես հրեաների վրա զորավոր և անթիվ ազգ ելավ ու ավերեց երկիրը. արտերից բերքը վերացավ, և մարդկանց որդիների ուրախությունը կտրվեց: Այդ պատճառով Տերը բոլորին՝ ծերերին ու երկրի բոլոր բնակիչներին հրավիրում է ողբալու, սգալու և Տիրոջը աղաղակելու համար ծոմապահության օր որոշելու: «Ծոմապահութեան օր որոշեցէք, հանդիսաւոր ժողով քարոզեցէք. ծերերը ու երկրին բոլոր բնակիչները ձեր Տէր Աստուծոյն տունը ժողվեցէք, ու Տէրոջը աղաղակեցէք» (Հովել 1:14): «Տէրոջը պաշտօնը կատարող քահանաները սրահին ու սեղանին մէջտեղ թող լան, ու ըսեն, Ով Տէր, քու ժողովուրդիդ խնայէ, եւ քու ժառանգութիւնդ նախատինքի մի տար, որ ազգերը անոնց վրայ տիրեն...» (Հովել 2:17):

Ծոմը վերցնում են տարբեր նպատակների համար:

Աստծու առջև խոնարհվելու համար:

Մովսէսը քառասուն օր ծոմ պահեց, խոնարհվեց Աստծու առջև ու ստացավ տասը պատվիրանները: «Եւ անկիա հոն կեցաւ Տէրոջը հետ քառասուն օր ու քառասուն գիշեր. ոչ հաց կերաւ, ոչ ալ ջուր խմեց. եւ տախտակներուն վրայ ուխտին խօսքերը գրեց, այսինքն տասը պատուիրանքները» (Ելից 34:28):

Աքաբը թեպէտ Աստծու առջև շատ չարություն էր արել՝ կոռուքի ետևից գնալով, բայց երբ Աստծու առջև ծոմ պահելով խոնարհություն արեց, «Եւ Աքաբ... իր հանդերձները պատռեց, ու մարմնին վրայէն քուրձ հագաւ, ու ծոմ պահեց. և քուրձով կը պառկէր, ու կամաց կը քալէր» (Գ. Թագ. 21:27), Աստված ասաց Եղիային. «Կը տեսնե՞ս, որ Աքաբ իմ առջես խոնարհութիւն կ'ընէ. անոր իմ առջես խոնարհութիւն ընելուն համար, անոր օրերուն մէջ այն չարիքը պիտի չբերեն...»:

Ազգին սպառնացող վտանգի դեպքում:

Եսթեր թագուհու ժամանակ ամբողջ հրեա ժողովրդին մեծ վտանգ էր սպառնում, այն է՝ հրեաներին պետք կոտորելին: Բոլոր հրեաները՝ մեծ թե փոքր, կին թե տղամարդ, ծոմ պահեցին՝ Աստծուն խնդրելու այդ մեծ վտանգից ազատվելու համար: «Ու Եսթեր ըսաւ որ Մուրքէի այսպէս պատասխան տանին. Գնա դուն Շուշանի մէջ եղող բոլոր հրեաները ժողվէ. ու ինձի համար ծոմ պահեցէք, գիշեր ցորեկ երեք օր մի ուտէք ու մի խմէք. նոյնպէս ալ ես իմ աղայիններովս ծոմ կը պահեմ, ու այնպէս թագաւորին առջես կ'ելլեմ...» (Եսթեր 4:15-16): Աստված լսեց նրանց խնդրանքը և հրեա ժողովրդին ազատեց համընդհանուր կոտորածից:

Հովսափատ թագավորը բոլոր հրեաներին հրավիրեց ծոմապահության և Աստծու երեսը խնդրելու: «Երբ Մովսէսի ու Ամմոնի որդիները Յովսափատի վրայ պատերազմելու եկան, Յովսափատ թագավորը վախեցաւ, ու Տէրը փնտռելու

ետեւ եղավ. եւ բոլոր Յուդայի մէջ ծոմապահութիւն քարոզեց: Ու Յուդայեանք ժողովուցան, որպէս զի Տէրոջմ օգնութիւն խնդրեն. ու Յուդայի բոլոր քաղաքներէն ալ Տէրը խնդրելու եկան» (Բ. Մնաց. 20:1-4): Տերը լսեց նրանց խնդրանքը և ազատեց թշնամիների սպառնալիքից:

Մեղքի պատճառով կրած անարգության համար:

Երբ Նեեմիան գերությունից ազատվածների մասին լսեց, որ նրանք մեծ նեղության ու անարգության մէջ են, «.....նստա լացի մի քանի օր սուգ բռնեցի եւ ծոմ պահելով Երկնքի Աստծուն առջես աղոթք ըրի» (Նեեմիա 1:3,4): «Եւ այս ամսուն քսանըչորսերորդ օրը Իսրայէլի որդիները ծոմով, քուրձերով ու վրանին հող ցանած մէկտեղ ժողովուցան» (Նեեմիա 9:1): Իսրայէլի որդիները ծոմով, քուրձով բոլոր օտարազգիներից զատվեցին, իրենց մեղքն ու իրենց անօրենությունը խոստովանեցին:

Նեղության կամ հիվանդության ժամանակ:

Դավիթ թագավորն իր երեխայի համար ծոմ պահեց. «Եւ Դաւիթ մանուկին համար Աստուծոյ աղաչեց. ու Դաւիթ ծոմ պահեց ու գնաց բոլոր գիշերը գետնի վրայ պառկեցաւ» (Բ. Թագ. 12:16): Դավիթ թագավորը ծոմ էր պահում նաև ուրիշների համար: «Բայց ես անոնց հիւանդութեան ատեն քուրձ կը հագնէի, իմ անձս ծոմով կը չարչարէի, ու իմ աղոթքս իմ ծոցս պիտի դառնայ» (Մաղմուս 35:13):

Նոր Կտակարանում մշտապես առիթներ էին լինում ծոմապահության համար:

Աննա մարգարեն. «Եւ որբեւարի էր գրեթէ ութսունըչորս տարուան, որ տաճարէն չէր զատուեր. հապա ծոմով և աղոթքով Աստուծոյ ծառայութիւն կ'ընէր գիշեր ու ցերեկ» (Դուկ. 2:37):

Պողոս առաքյալը՝ միսիոներական ճամփորդությունից անաչ. «Ու երբ աստուր Տէրոջը պաշտօնին մէջ էին, եւ ծոմ կը պահէին, Հոգին Սուրբ ըսաւ, զատեցէք ինձի Բառնաբասը եւ Սողոսը այն գործին համար, որոնք ես կանչեմ եմ ատունք» (Գործք 13:2,3): Նա մշտապես գտնվում էր ծոմապահության մէջ. «Չանքի ու աշխատանքի մէջ, շատ անգամ քնահատութեան մէջ, անօրութեան ու ծարաւութեան մէջ, շատ անգամ ծոմ կենալու մէջ, ցուրտի ու մերկութեան մէջ էի...» (Բ. Կորնթ. 11:27):

Հիսուսն ինքն էլ ծոմ պահեց փորձության ժամանակ. «Այն ատեն Յիսուս անապատը տարուեցաւ Սուրբ Հոգիէն, որպէս զի Սատանայէ փորձուի: Եւ քառասուն ցորեկ ու քառասուն գիշեր ծոմ պահելէն ետքը անօթեցաւ» (Մատթ. 4:1-2):

Իհարկէ, ծոմապահության ուրիշ առիթներ էլ կան, բայց գլխավորն այն է, որ մենք հասկանանք, թե որքան կարևոր է ծոմը հավատացյալի կյանքում: Եկեք մենք նույնպես հետևենք Պողոս առաքյալի օրինակին ու մշտապես ծոմով աղոթենք մեր անձերի, մեր բարեկամների, մեր ժողովրդի ու մեր ազգի համար: Իմ հայրը շաբաթվա մի քանի օրերը ծոմով ու աղոթքով Տիրոջը խնդրել է մեր ընտանիքի ապաշխարության համար: Իվան Անտոնովիչ Լեչուկ եղբայրն ինձ պատմել է, որ իրենք ընտանիքով հերթականությամբ ծոմով ու աղոթքով իրենց հարազատների համար խնդրել են, որ Տերը ապաշխարություն տա: Այսօր նրանք բոլորը հավատքի մէջ են: Շատ վկայություններ կան ծոմապահության աղոթքի մեծ արդյունքի վերաբերյալ:

Ամենամեծ օրհնությունը, Տիրոջ մոտիկությունը ու Սբ. Հոգու լեցումությունը եղել է, երբ ծոմի ու աղոթքի մէջ են եղել: Ուստի բոլոր մեր եղբայրներին ու բույրերին հորդորում ենք հաճախակի ծոմապահության աղոթքներով Տիրոջը խնդրել եկեղեցու արթնության, մեր բարեկամների ու մեր ազգի ապաշխարության համար:

Աստծու և Հիսուս Քրիստոսի ծառա
Մամիկոն Ղազարյան

50-ՐԴ ԽՑԻ ԲԱՆՏԱՐԿՅԱԼԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Հայրս հանցավոր աշխարհում օրենքով գող էր, և ես, մանկուց շփվելով հանցավոր աշխարհի անվանի մարդկանց հետ, շատ վաղ բանտ ընկա: Օրենքի համաձայն՝ եթե տասնչորս տարեկան երեխան ծանր հանցագործություն էր կատարում, դատապարտում էին տասը տարի ազատազրկման: Բայց քանի որ իմ տասնչորս տարեկանը դեռ չէր լրացել, իսկ իմ կատարած հանցագործությունը սարսափելի էր, երկար ժամկետով դատապարտել կարողանալու համար հանձնաժողովը և փակ դատը 1975թ. ինձ գրկեցին դեռահասությունից: Ինձնից բարձր դասարանցիկ ինձնից և ընկերոջիցս 22 կոպեկ էր խլել, և ես գողացված կարճափող հրացանով զնդակահարեցի նրա համարյա բոլոր դասարանցիներին: Հորս՝ որպես ընտանիքի գլխի, իմ հանցագործության համար դատապարտեցին ութ տարվա ազատազրկման՝ հատուկ ռեժիմով: Նա ամբողջ կյանքն անցկացրեց բանտում: Արդյունքում ես նույնպես մեծացա բանտերում ու ճամբարներում, բանտը դարձել էր իմ տունը: Ազատազրկման ժամկետը վերջանալուց հետո ինձ ազատ արձակեցին, բայց ես նորից հանցագործություն կատարեցի: 1970թ.-ից մինչ օրս ես համարյա 30 տարի է, ինչ բանտում եմ: Բանտերում ու ճամբարներում իմ կենսակերպը, իմ կարծիքով՝ կանոնավոր էր, և ոչ թե ես էի պատկանում հանցավոր աշխարհին, այլ այն՝ ինձ: Կարելի է ասել՝ ինչի որ ձգտում էի, հասնում էի: Բայց նպատակներիս հասնելով հասկացա, որ իմ հոգում դատարկություն է:

1991թ. հունվարին ինձ ազատ արձակեցին, իսկ նույն տարվա փետրվարին նորից ձերբակալեցին: Դատարանի վճիռը պատժի խստագույն չափն էր: 1994թ. պատիժը փոխարինվեց ցմահ բանտարկությամբ: Ինձ կալանավորական հանգրվան տվեցին Վոլոգդա քաղաքում, 5-րդ «Օգնենի» կղզում: Ադմինիստրացիան բանտարկյալներին երկու-երկու տեղաբաշխեց խցերում, որովհետև այդպես միմյանց հետ ընդհարվելը և հաշիվ մաքրելը գրեթե անհնար կլիներ:

Ես ամենաշատն էի խախտում կարգուկանոնը, և ադմինիստրացիան ուղղակի չգիտեր ինչպես վարվել ինձ հետ: Այս ամենին զումարած՝ 2001թ. ես բանտից փախա: Ինձ բռնեցին, ու 2001թ. դեկտեմբերի 6-ին դատարանը իմ ցմահ դատավճռին ավելացրեց ևս 6 տարի հատուկ խիստ ռեժիմ: Ես չարացած էի բոլորի, նույնիսկ իմ հանդեպ: Ուզում էի բոլորին սպանել ու վառել: Եվ գնալով չարությունն ավելի էր տիրում իմ սրտին: Մի անգամ բանտախցի իմ հարևանն ասաց. «Գրի՛ր «Վեչնի Զով» թերթին, և քեզ հետ նույնպես նամակագրական կապ կհաստատեն, ինչպես ինձ հետ հաստատեցին»: Ես հետաքրքրության համար գրեցի թերթին: Մեկ ամիս անց

ստացա մի նամակ, հետո՝ մյուսը: Նամակներից մեկը Սանկտ-Պետերբուրգից էր, ինձ գրել էր Լոգինովների ընտանիքը, նրանք չորս երեխա ունեին: Գրել էին թե՛ իրենց, և թե՛ Աստծու մասին, գրել էին մի վկայություն, թե ինչպես մահվան դատապարտված մի հոգի զոջաց Աստծու առջև, և Աստված ներեց նրան: Հետո Տերը նրան տվեց ընտանիք ու երեխաներ: Բայց Աստծու մասին խոսքերն ինձ նյարդայնացնում էին: Ես հիշեցի, որ երբ նստած էի Սամարա քաղաքի բանտում, իսկ խցում հարյուր հոգի էին, մեզ մոտ եկավ քահանան՝ հայր Վասիլին ու փորձեց ինձ հետ խոսել Աստծու մասին: Բայց ես նրան կոպտեցի և ասացի. «Հեռո՛ւ գնա ինձնից, քանի դեռ ինքս քո մեղքերին թողություն չեմ տվել»:

Լոգինովներից եկած նամակներից մեկում նրանց նկարներն էին՝ երեխաների հետ, կար մի փոքրիկ նամակ ևս: Այն ինձ էր ուղարկել փոքրիկ Պոլինոչկան. «Մեր թանկագին եղբայր Սերյոժա, մենք բոլորս քեզ շատ սիրում ենք, և ես Աստծուն աղոթում եմ քեզ համար: Ես քեզ սիրում եմ: Քո քույր՝ Պոլինա»:

Ես նայեցի ինձ՝ բանտարկյալ կրկնահանցագործիս. անհավանական է, որ այդ փոքրիկ աղջնակը գրում է ինձ: Նա հրեշտակ է: Նա չգիտի, թե ինչ է չարությունը, նա սիրում է ինձ և աղոթում է ինձ համար: Այդ հասկանալը իմ ուժերից վեր էր և անտանելի էր ինձ համար: 6-րդ բաժնի աշխատողներն ինձ այնքան էին ծեծել, որ կոտրել էին ոսկորներս, ես խռխռում էի՝ արյունից խեղդվելով, բայց նրանք ինձ չկարողացան կոտրել: Իսկ այս սիրո արտահայտությանը չէի դիմանում, կարծես ամբողջ դժոխքը և սանդարամետականները քաշում էին ինձ ու ջանում էին պատառոտել, միայն թե այդ մաքուր ու սուրբ սերը չհաղթեր ինձ: Ես բարձրաձայն հեկեկում էի, արցունքները հորդում էին աչքերիցս: Վեր թռա տեղիցս, բռնեցի պատուհանի վանդակաճաղերից և սկսեցի գոռալ ամբողջ ուժով. ուզում էի, որ ձայնս հասներ երկինք՝ Աստծուն. «Աստված իմ, ես գիտեմ, որ Դու կաս... խնդրում եմ Քեզ, ներիր ինձ՝ ոչնչությանս: Ներիր ինձ իմ անհաշիվ մեղքերի ու հանցագործությունների համար: Ես այլևս չեմ ուզում այսպես ապրել: Ես ատում եմ ինձ: Մաքրիր ինձ, խնդրո՛ւմ եմ»: Իմ ձայնը լսելով՝ վազելով եկավ հսկիչը: Երբ նա լսեց, որ ես Աստծուն եմ կանչում, զանգեց գաղութի պետի օգնականին ու նրանք որոշեցին, որ ես խելքս թոցրել եմ: Այնքան գոռացի, որ ուժերս վերջացան, և ընկա գետնին: Հետո հարևան խցից ցույց տվեցին, որ իմ ձեռքերի մատերն արյունոտ են: Երևի ես այնքան ուժեղ էի բռնել վանդակաճաղերը, որ մաշկս պատռվել էր:

Եվ այսպես, իմ եղբայրներն ու քույրերն, ես չիմանալով դիմեցի Աստծուն: Աստված լսեց իմ խնդրանքը: Չկար սովորեցնող կամ քարոզիչ, Աստված Ինքն էր իմ ուսուցի-

չը, իմ հովիվն ու ինձ սիրողը: Չկար մեկը, որ սովորեցներ, թե ինչպես պետք է աղոթել. Աստված Ինքը ինձ աղոթք տվեց: Աստծուն պետք էին իմ անկեղծ խոսքերը, և ես խոսում էի Նրա հետ: Ես չէի կարողանում ազատվել իմ անվայել բառապաշարից: Եվ Աստված մաքրեց իմ շուրթերը: Նա ինձ դաստիարակեց ու հոգևորապես աճեցրեց բանտային պայմաններում:

Երբ սկսվեց Վլադիմիր Կիսիլյովի «Բանտային եղբայրություն» ծառայությունը, Տերն ինձ թույլ տվեց մասնակցել այդ ծառայությանը:

Ինձ տեղափոխեցին համար 50 խուցը, որտեղ երեք բանտարկյալ կար: Մենք գնում էինք աշխատանքի՝ ձեռնոցներ էինք կարում: Նրանք սկզբում մտածում էին, որ ես ոչ ոքի չեմ հավատում, ընդամենը դերասանություն եմ անում: Բայց Աստված շուտով նրանց ցույց տվեց, որ ես իրականում կենդանի Աստծուն եմ հավատում և միայն Նրան եմ ծառայում: Եվ ահա, Աստված սկսեց կատարել Իր հրաշքերը: Սկզբում բանտարկյալներից մեկը դարձի եկավ ու Տիրոջն ընդունեց իր սրտում: Որոշ ժամանակ անց դարձի եկավ նաև երկրորդը:

Ինձ հաշվառել էին որպես «փախուստի ենթակա», բայց հետո հանցյալն այդ ցուցակից և 30 տարի բանտում գտնվելուց հետո առաջին անգամ տեսակցության իրավունք տվեցին: Ես ավելի քան 37 տարի մեռած էի, բայց այժմ կենդանացա Տիրոջով:

Սերգեյ Մամոնտով

27.07.04թ., խուց համար 50

“Благая весть осужденным”, N 1, 2004г.

Հանցագործի դարձը

Մի անգամ ացեղուն ռադիոդարձիչին պատմեց իր դարձի գալու պատմությունը: Նա ասաց, որ սկզբում դատաապարտված էր և բանտում անցկացրեց 5 տարի: Բանտից դուրս գալուց հետո ցանկացավ սկսել նորմալ կյանք, բայց նրա մոտ ռիչն չստացվեց: Նա կրկին հանցագործություն կատարեց ու նորից դատաապարտվեց, բայց արդեն՝ 15 տարով: Մի կիրակի նա խցում տեղական ռադիոյով քարոզ լսեց: Քարոզիչն ասում էր. «Մենք երբեք չենք կարող մեր ուժերով փրկություն ձեռք բերել, ինչքան էլ որ ձգտենք այդ անել: Փրկություն հնարավոր է ձեռք բերել միայն Տեր Հիսուս Քրիստոսին հավատալու միջոցով»: Այս քարոզից հետո նա որոշեց հանդիսել բանտի կաթոլիկ բաժանակի հետ: Բայց այդ գրույցը նրան ռիչն չտվեց, քանի որ բաժանան սկսեց խոսել այն մասին, որ նա պետք է լավացնի իր պահվածքը: Նա արդեն բազմիցս ձգտել էր այդ անել, բայց նրա մոտ ռիչն չէր ստացվել, և այդ ճանապարհը նրան փակուղի էր տարել:

Դրանից հետո նա ոչ մի կերպ չէր կարողանում բնել ու վերջապես արդեսանքով բղավեց. «Տեր Հիսուս, ես գիշերում եմ իմ մեղքերի համար և խնդրում եմ, որ Դու դառնաս իմ Փրկիչն ու Տերը»: Եվ ի՞նչ կատարվեց: Նրա հոգին խաղաղությամբ լցվեց ու նա հասկացավ, որ Տերը ներել է իրեն, ու ինքը փրկություն է ձեռք բերել:

Մեզինից ոչ ոք չի կարող փրկություն ձեռք բերել իր սեփական ուժերով: Փրկվելու գինը շատ թանկ է՝ Հիսուսի արյունն է, և ոչ ոք չի կարող վճարել այդ գինը: Միայն Հիսուս Քրիստոսի վրա եղած հավատքի միջոցով է հնարավոր ձեռք բերել Աստծուն հետ խաղաղություն և հավիտենական կյանք: «Իսկ ան որ չգործեր, բայց կը հաւատալ անոր որ ամբարիշտը կ'արդարացնէ, անոր հաւատքը իրեն արդարութիւն կը սեպուի» (Հռոմ. 4:5):

Ք Ր Ի Ս Տ ՈՆ Յ Պ Ը Ն Տ ԱՆ Ի Ք Ի Կ Յ ԱՆ Ք Ի Չ Ո Ր Ս Շ Ր Ջ ԱՆՆ Ե Ր Ը

«Եթե Տերը չշինե տունը, զուր տեղ կաշխատին անոր շինողները. եթե Տերը չպահպանե քաղաքը, զուր տեղ կհսկեն պահապանները: Պարապ բան է ձեզի համար կանուխ ելնելը և ուշ հանգչիլը ու ցավով հաց ուտելը: Արդարև անկեա իր սիրելիին քուն կուտա: Ահա տղաքը Տերոջը ժառանգությունն է. որովայնի պտուղը անոր պարգևն է: Ինչպես են նետերը գորավորին ձեռքին մեջ, այնպես են երիտասարդներու տղաքը: Երանի այն մարդուն, որ իր կապարճը անոնցմով լեցուց. երբ դռանը մեջ թշնամիներուն հետ խոսելու ըլլան, պիտի չամչնան»:

Սաղմոս 127

«Երանի՜ այն ամենուն, որոնք Տերոջմե կվախանան, ու անոր ճամբաներուն մեջ կբալեն: Վասնզի քու ձեռքիդ աշխատությունը պիտի ուտես. երանի է քեզի ու քեզի բարի պիտի ըլլա: Զու կինդ պտղաբեր որթի մը պես պիտի ըլլա քու տանդ ներսիդիերը, ու քու որդիներդ ձիթենիի տունկներու պես քու սեղանիդ չորս կողմը: Ահա Տերոջմե վախցող մարդը այսպես պիտի օրհնվի: Տերը քեզ Սիոնն օրհնե, ու Երուսաղեմի բարությունը տեսնես քու կյանքիդ բոլոր օրերուն մեջ. Եվ քու որդկոցդ որդիները տեսնես: Խաղաղություն ըլլա Իսրայելի վրա»:

Սաղմոս 128

Այս խոսքերը գրված են 127 և 128 սաղմոսներում: Այստեղ ընդամենը 11 խոսք է, բոլոր խոսքերն էլ փոխադարձաբար կապված են: Փորձենք տեսնել, թե ինչի մասին է խոսվում այս սաղմոսներում: Այստեղ դիտարկվում են չորս հիմնական փուլեր (ժամանակաշրջաններ), որոնցով անցնում է յուրաքանչյուր ստեղծվող ընտանիք: Առաջին փուլը նկարագրում է ընտանիքի սկիզբը, հիմնադրումը՝ մինչև առաջին երեխայի ծնունդը: Երկրորդ շրջանը (127:3-5) ընտանիքի աճն է և ընդարձակումը: Երրորդ շրջանը (128:1-3) այն

ժամանակաշրջանն է, երբ ընտանիքում երեխաներին մեծացնում են, կրթում, դաստիարակում, սովորեցնում և, ի վերջո, ամուսնացնում: Չորրորդ շրջանը (128:4-6) կարծես դարձյալ գալիս է սկզբնական վիճակին. ամուսիններն իրենց ծերության հասակում դարձյալ մնում են միայնակ:

Ընտանիքի առաջին շրջանում զույգի ամուսնությանը դրվում է ընտանեկան կյանքի հիմքը. Աստված Իր ծրագրի համեմատ միավորում է զույգին: Սա այն շրջանն է, երբ ամուսինները սովորում են նոր իրավի-

ճակին, միմյանց ընտելանալու, միմյանց բնավորություններին և սովորություններին աստիճանաբար ծանոթանալու և հարմարվելու ընթացքին: Սողոմոնը հետաքրքիր ձևով և իրեն տրված իմաստությամբ ընտանիքի հիմնադրումը համեմատում է քաղաքի կառուցման հետ: «*Եթե Տերը չլինե տունը, գուր տեղ կաշխատին անոր շինողները: Եթե Տերը չպահպանե քաղաքը, գուր տեղ կհսկեն պահապանները*» (Սաղմոս 127:1):

Հրեաները քաղաքները կառուցում էին՝ շրջապատելով ամուր և բարձր պարիսպներով, որոնք քաղաքը պաշտպանում էին թշնամիների հարձակումներից: Այդ պարիսպների վրա գիշեր-ցերեկ աչալուրջ հսկում էին պահապանները, որպեսզի ժամանակին զգուշացնեին թշնամու հնարավոր հարձակումների մասին: Սակայն, եթե քաղաքի իշխանություններն ու հսկիչները հույսները դնում էին պարիսպների վրա և Աստծուն չէին ապավինում, ապա անգամ այդ բարձր պարիսպները և արթուն պահապանները չէին կարողանում պաշտպանել թշնամիներից:

Ընտանիքի հիմնադրման առաջին իսկ տարիներից պետք է հատուկ ուշադրություն դարձնել, որ ընտանիքի կյանքի կենտրոնում լինի Աստված: Նորապսակները չպետք է բավարարվեն միայն եկեղեցու անդամ լինելով ու եկեղեցի հաճախելով: Երբեմն պատահում է այնպես, որ նորապսակները շատ են մխրճվում առօրյա հոգսերի մեջ, նյութական բարիքների կուտակմանը ավելի են ժամանակ ու ջանքեր հատկացնում, քան Տիրոջ Խոսքին և աղոթքով Տիրոջ երեսը փնտրելուն: Սաղմոսերգուի զգուշացումը այս իմաստով դա է նշանակում. «*Եթե Տերը չլինե տունը...*»: Չափազանց կարևոր է ընտանեկան կյանքի ճիշտ սկիզբը. հետագա բոլոր տարիների արդյունքը կախված է դրանից: Ինչպես ամեն ինչում, այնպես էլ այս դեպքում գործելու է «ինչ որ ցանես, այն էլ կհնձես» սկզբունքը:

Ընտանեկան կյանքի երկրորդ շրջանը ընտանիքի աճն է: «*Ահա տղաքը Տերոջը ժառանգությունն են. որովայնի պտուղը անոր պարգևն է: Ինչպես են նետերը գորավորին ձեռքին մեջ, այնպես են երիտասարդներու տղաքը: Երանի այն մարդուն, որ իր կապարճը անոնցմով լեցուց...*» (Սաղմոս 127:3-5):

Այս տարիները լավ տարիներ են ընտանիքի կյանքում, լի են ուրախությունով, օրհնություններով, անակնկալներով, նաև փորձություններով: Ավելանում են ընտանիքի հոգսերը: Ընտանիքում ծնվում է առաջին երեխան, հետո՝ երկրորդը, ապա՝ երրորդը... Պատահում է, որ Աստված մեր սպասածից շատ երեխաներ է տալիս: Տերը յուրաքանչյուր երեխայի համարում է շատ կարևոր՝ որպես Տիրոջ ժառանգություն, որպես պարգև: Այդ պատճառով քրիստոնյա ծնողները պետք է ամեն մի աշխարհ եկող երեխայի սիրեն, գնահատեն նրան որպես անկրկնելի անհատականություն, որպես անմահ հոգի:

Երրորդ շրջան. քանի դեռ երեխաները փոքր են, չարն ու բարին դեռ չեն գիտակցում, նրանց հեշտ է դեկավալները, եթե նրանց մեծացնում են Տիրոջ Խոսքով: Այս շրջանը շատ լուրջ և պատասխանատու շրջան է հատկապես ծնողների համար: Քրիստոնյա ծնողը պետք է Աստծուց իմաստություն խնդրի երեխաների ճիշտ դաստիարակության և կրթության համար: Պետք է Տիրոջով հաղթահարել ամեն մի դժվարություն ու նեղություն: Երեխաները մեծանում են, սկսում են հաճախել դպրոց, դառնում են գրաճանաչ, աստիճանաբար ընդլայնվում է նրանց աշխարհը և կալումը, իրերն ու երևույթներն սկսում

են դիտել իրենց տեսանկյունից, փորձում են ամեն ինչ հասկանալ և ընկալել: Երեխաների մեջ գոյություն ունեցող մեղքի բնությունը սկսում է իր գործը՝ նրանց մղելով մեղքերի (սուտ խոսել, ծնողին խաբել, գողանալ, հետազայում ավելի մեծ մեղքեր՝ հայիոյանքներ, ծխել, խմել և այլն): Դժվարանում է քրիստոնյա ծնողների գործը: Նրանցից շատ բան է կախված երեխաների ճիշտ ձևավորման ու որպես հավատքի մարդ կացման գործում:

Ընտանեկան կյանքի չորրորդ շրջանը. երեխաները մեծացել են, և յուրաքանչյուրն ունի իր ընտանիքը: Ծնողները մնում են երկուսով: Կարծես զալիս է առաջին շրջանի վիճակը: Եթե ծնողներն իրենց հավատքի տարիները ճիշտ են ապրել, Քրիստոսով են դաստիարակել իրենց երեխաներին, այժմ՝ ծերության հասակում, արդեն պետք է վայելեն իրենց աշխատության պտուղը. «*...վասնզի քու ձեռքիդ աշխատությունը պիտի ուտես*» (Սաղմոս 128:2): «*Տերը քեզ Սիոնն օրհնե, ու Երուսաղեմի բարությունը տեսնես քու կյանքիդ բոլոր օրերում մեջ. Եվ քու որդիդդ որդիները տեսնես: Խաղաղություն ըլլա Իսրայելի վրա*» (Սաղմոս 128:5-6):

Այն քրիստոնյա ընտանիքում, որտեղ իսկապես թագավորում է Աստված, կլինի օրհնություն, երջանկություն և խաղաղություն:

Թող օգնի մեզ Աստված՝ մեր ընտանիքներում ունենալու այսպիսի բարեհաջող ընթացք և ավարտին՝ օրհնություններ ու Տիրոջ ողորմությունները: Ամեն:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները: «Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է հոժարական նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, 055-954-930, 099-955-930

Էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru